

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Orhei din 18 aprilie 2018 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2018, declarat de avocatul Tudor Chirtoacă, în numele inculpatului

*Vidrașco Gheorghii XXX, născut la
XX XXXXX XXXX, originar și locuitor al XXXXXX,
XXXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 30.10.2014 – 18.04.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>26.06.2018 – 03.10.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>05.12.2018 – 23.01.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 18 aprilie 2018, Vidrașco Gheorghii a fost condamnat în baza art. 264 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, de la data intrării în vigoare a sentinței, cu includerea perioadei aflării în arest din 03.09.2014 până la 05.10.2014.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Meghelea B. prejudiciul material în sumă de 70.000 lei, moral în mărime de 200.000 lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3500 lei și de transport în mărime de 350 lei, iar în beneficiul lui Cojocari

I. s-a încasat prejudiciul material în sumă de 50.000 lei și moral în mărime de 200.000 lei.

1.1. Potrivit încheierii din 24 mai 2018, Judecătoria Orhei a dispus: „*a completa dispozitivul sentinței Judecătoriei Orhei la primul aliniat, după textul „A-l recunoaște vinovat pe Vidrașco Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal și i se stabilește pedeapsa sub formă de închisoare de 8 ani” va urma următorul conținut „cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis”.*

Instanța a conchis că în sentința adoptată, s-a omis expunerea asupra categoriei penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa inculpatul.

2. Instanța de fond a constatat că 31 august 2014, aproximativ ora 02.00, inculpatul Vidrașco G., aflându-se la volanul automobilului „Skoda Felicia”, număr de înmatriculare străin XXXXXX, în care se aflau în calitate de pasageri pe bancheta din față Crăciun A., pe bancheta din spate Meghelea V., Cojocari R., Botnari I. și Albu L., în timp ce se deplasa pe drumul public din s. Pohrebeni în direcția s. Șercani, r-nul Orhei, manifestând imprudență în traficul rutier și încălcând prevederile pct. 45.1) al Regulamentului circulație rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, care îl obliga să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere, care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, situația rutieră, pct. 45. 2) al Regulamentului circulație rutiere, care prevede că în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, nu a adaptat viteza de deplasare a vehiculului la starea psihofiziologică proprie, la dexteritatea în conducere și a admis deraparea autovehiculului pe care îl conducea, în rezultat la ce a ieșit pe acostament și a tamponat într-un copac cu partea laterală dreaptă a automobilului, cauzând decesul pasagerilor Meghelea V. și Cojocari R., cât și leziuni corporale medii pasagerilor Crăciun A., Botnari I. și Albu L.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, aceasta fiind dovedită integral și prin probele administrate, încadrând-ui acțiunile pe art. 264 alin. (5) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul a două persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-77 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani, că a recunoscut vina, se caracterizează pozitiv, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, persoane la întreținere nu are, la momentul săvârșirii infracțiunii nu avea antecedente penale, însă prin sentința Judecătoriei Orhei din 07.12.2017 a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1), 90 Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 an, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de un 1 an, la moment cauza fiind remisă spre examinare în ordine de recurs, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă doar prin izolare de societate.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Apelantul a indicat că nu i-a fost individualizată corect pedeapsa.

Or, se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, nu are antecedente penale, a recunoscut vina, este de acord să restituie paguba morală și materială cauzată părților vătămate, corectarea lui fiind posibilă și fără izolare de societate, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, fiindu-i acordată posibilitatea de a repara prejudiciul material cauzat.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2018, apelul a fost admis, casată parțial sentința și total încheierea din 24 mai 2018, și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Vidrașco Gheorghi, recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă cu de 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis, de la reținere, cu includerea perioadei aflării în arest preventiv de la 03.09.2014 până la 05.10.2014.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că inculpatul se caracterizează pozitiv, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, persoane la întreținere nu are, este fără antecedente penale, ca circumstanță atenuantă fiind stabilită - recunoașterea vinei.

Totodată, prin sentința Judecătoriei Orhei din 07.12.2017, Vidrașco G. a fost condamnat pe art. 264 alin. (1), 90 Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Pe lângă aceasta, infracțiunea săvârșită de inculpat este una gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 5 ani.

Deci, cererea inculpatului privind aplicarea pedepsei minime cu închisoarea sau stabilirea unei pedepse în condițiile art. 90 Cod penal, este nefondată or, în coraport cu personalitatea inculpatului și circumstanțele cauzei penale, aplicarea unei pedepse mai blânde ar fi inechitabilă și contrară scopului pedepsei penale.

Afirmațiile inculpatului că a recunoscut vina, se caracterizează pozitiv, nu se afla la evidența medicului psihiatru sau narcolog, nu are antecedente penale, este de acord să restituie paguba morală și materială, nu justifică aplicarea pedepsei minime privativă de libertate sau non-privativă de libertate, cu aplicarea art. 90 Cod penal, recunoașterea vinei fiind reținută ca circumstanță atenuantă potrivit art. 76 Cod penal, iar faptul că inculpatul se caracterizează pozitiv și nu are antecedente penale nu argumentează convingerea privind aplicarea pedepsei minime, în privința acestuia fiind reținută și circumstanța agravantă *provocarea prin infracțiune a unor urmări grave*, iar prin sentința Judecătoriei Orhei din 07.12.2017, el a fost condamnat pe art. 264 alin. (1), 90 Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Cu toate că inculpatul a indicat că este de acord să repare paguba materială și morală cauzată prin infracțiune, totuși, până la moment, nu a întreprins careva măsuri în acest sens.

Prin urmare, în circumstanțele stabilite și, luând în considerare urmările grave produse, apreciate în coraport cu personalitatea inculpatului, atingerea scopului pedepsei de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane este posibilă doar prin izolare de societate.

Conform încheierii din 24 mai 2018, s-a dispus completarea dispozitivului sentinței cu sintagma „*cu executarea pedepsei în penitenciar de tip **semiînchis***”.

Însă, potrivit art. 72 alin. (2) Cod penal, persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni săvârșite din imprudență execută pedeapsa în penitenciare de tip *deschis*.

Or, latura subiectivă a infracțiunii incriminată inculpatului se caracterizează prin intenție sau imprudență față de fapta prejudiciabilă și numai prin imprudență față de urmările prejudiciabile.

Prin urmare, prima instanță incorect a dispus executarea pedepsei aplicate inculpatului în penitenciar de tip *semiînchis*.

Astfel, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală, fiind stabilit că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, ca circumstanță atenuantă a fost reținută recunoașterea vinei, iar ca agravantă - *provocarea prin infracțiune a unor urmări grave*, că paguba materială și morală nu a fost reparată, față de acesta urmează a fi aplicată, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, pedeapsa de 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

5. Avocatul Tudor Chirtoacă a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a acestei decizii și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a invocat că la stabilirea pedepsei, instanțele de fond și de apel nu au luat în considerare că la etapa judecării cauzei, inculpatul a recunoscut vina pe deplin și s-a căit de cele săvârșite, se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, nu are antecedente penale, este de acord să repare prejudiciul material și moral cauzat.

Totodată, nefiind angajat în câmpul muncii, nu a avut posibilitatea să repare paguba materială și morală cauzată părților vătămate, deoarece urmează să achite prejudiciile și în cadrul altui dosar.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal

concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect, se reține că recursul ordinar este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete invocate în apelul inculpatului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepsei individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de

apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel, just a concluzionat că în cazul în care inculpatul a săvârșit, din imprudență, o infracțiune gravă, care s-a soldat cu decesul a două persoane, precum și leziuni corporale medii altor trei persoane, că nu a reparat prejudiciul material și moral cauzat prin infracțiune, mai fiind condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni în domeniul transporturilor, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de avocat (*pct. 5. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Or, soluția instanței de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenumului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl

propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Tudor Chirtoacă, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2018, în privința inculpatului Vidrașco Gheorghe XXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 februarie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun